

איך גבהו השמיים

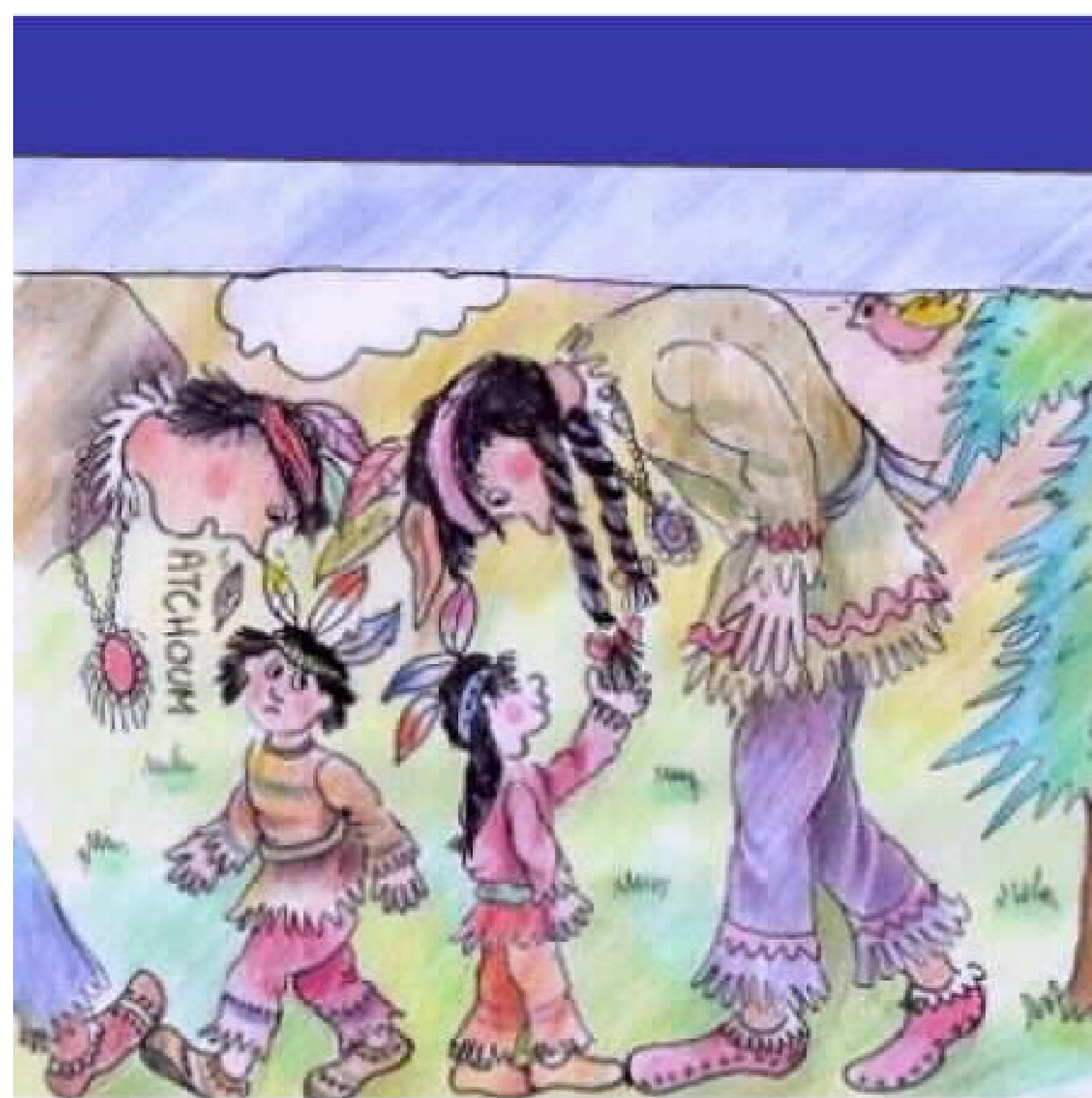
אגדת אינדיאנים

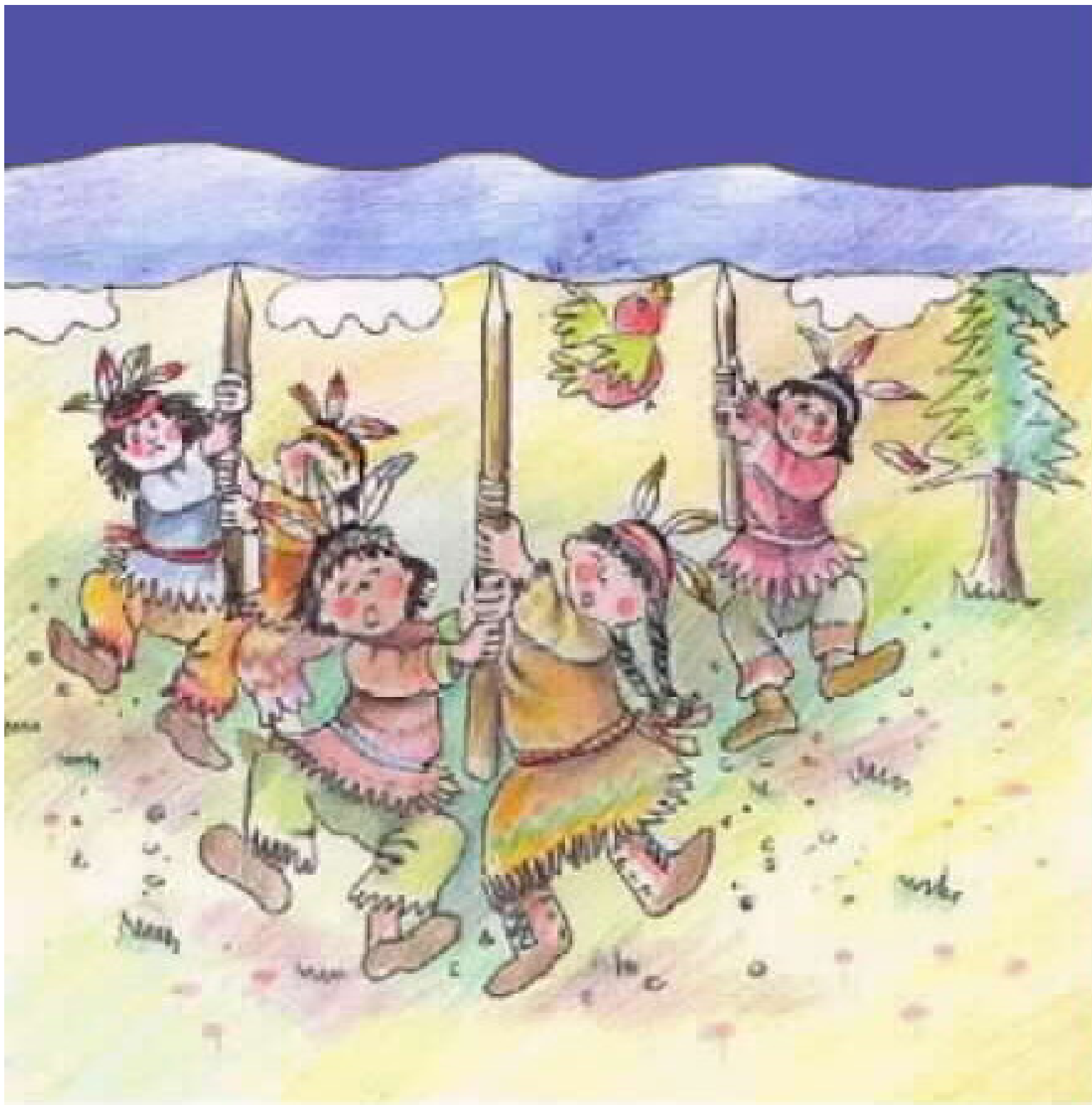
ציירה קטרין דאהי

לפני הרבה זמן השמיים היו נמוכים מדי. הם היו נמוכים כל כך שלא היה מקום לעננים. הם היו נמוכים עד שהעצים לא יכלו לצמוח, כה נמוכים שציפורים לא יכלו לעוף. אם ניסו לעוף, הן נתקלו בגזעים של עצים ובעננים.

אבל מה שיותר גרוע היה שהאנשים לא יכלו ללכת ישר, כפי שצריך. הם הלכו מכופפים, הביטו על הארץ ולא יכלו לראות לאן הם הולכים.

הילדים לא דאגו. הם היו קטנים ויכלו להתישר כמו שצריך. הם לא היו צריכים להביט על הארץ ויכלו לראות לאן הם הולכים.

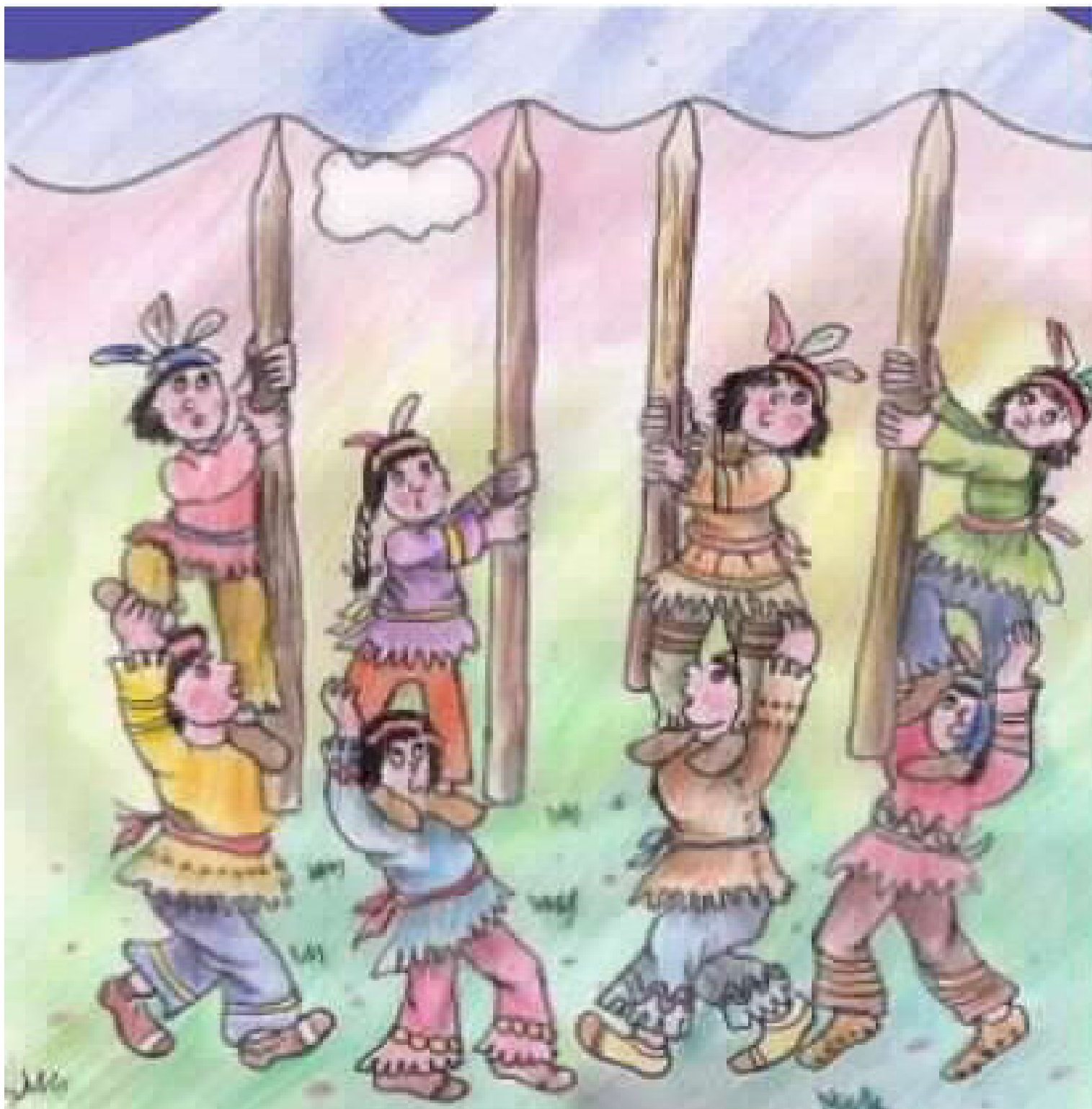

אבל הילדים ידעו שיום אחד הם יגדלו ואז ילכו מכופפים, יביטו על הארץ, אלא אם יקרה משהו.

ויום אחד הילדים התאספו והחליטו להגביה את השמיים. אמנם כמה מהמבוגרים, ששמעו אותם, צחקו, אבל פתאום ראו שהילדים מביאים מוטות ארוכים. הם הרימו אותם אל השמיים. אחת, שתיים, שלוש, ארבע.. נשמעה צעקה איומה אווה..אווה.אווה! אבל כלום לא קרה.

השמיים נשארו כפי שהיו. העצים לא יכלו לצמוח לגובה, הציפורים לא יכלו לעוף ולא היה מקום לעננים. המבוגרים עדיין הלכו והביטו למטה, ולא יכלו לראות לאן הם הולכים.

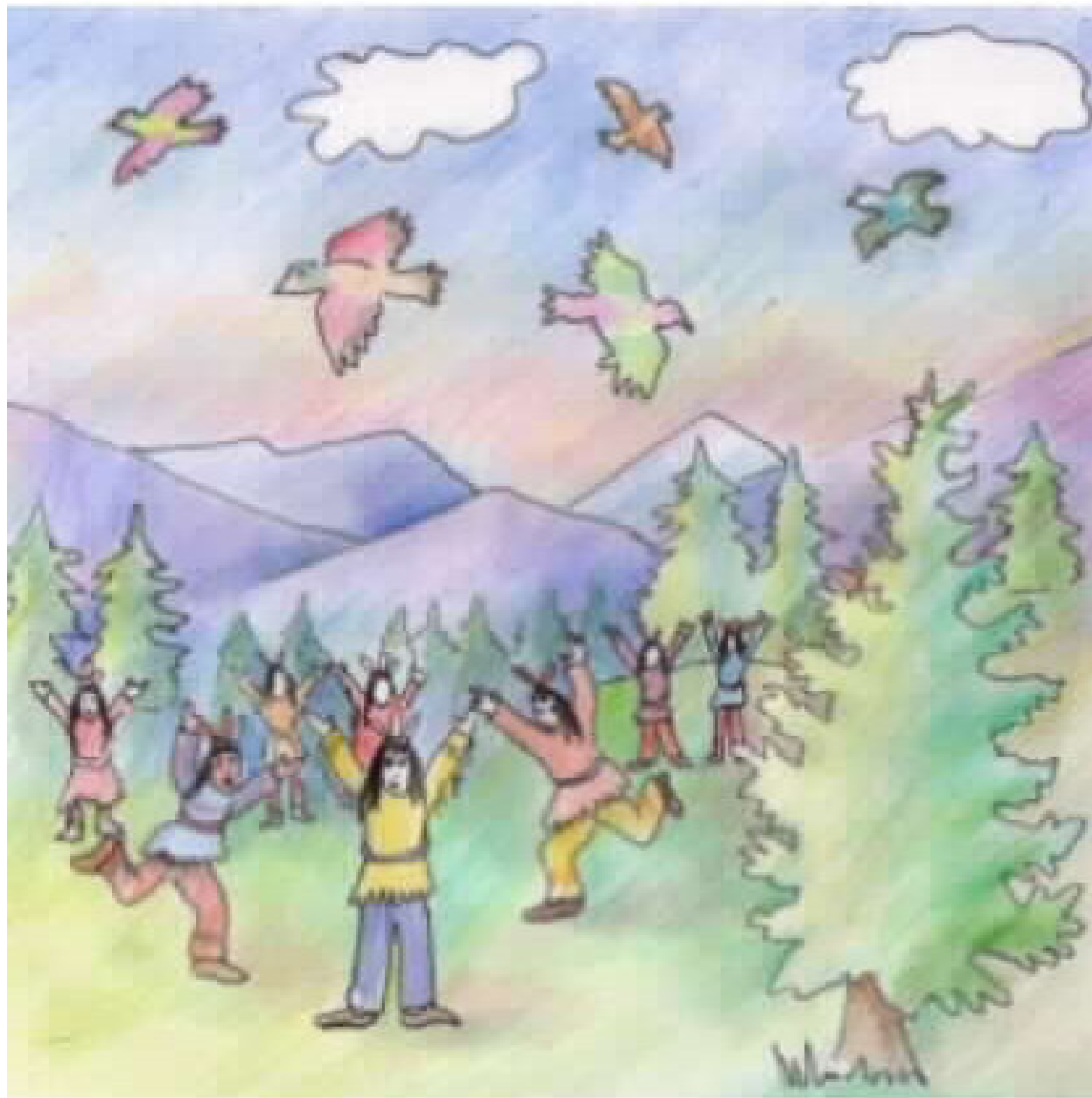

למחרת הילדים הביאו מוטות יותר ארוכים. אחת, שתיים, שלוש, ארבע עם קריאה חזקה אווה אווההה! אבל כלום לא קרה.

אבל הילדים התעקשו ובערב הבא הם ניסו שוב. הם הביאו מוטות עוד יותר ארוכים. אחת, שתיים, שלוש, ארבע אווה.. אווההה! ושוב לא קרה כלום.

וביום הרביעי הם הביאו מוטות מאוד, מאוד, מאוד ארוכים. הארוכים ביותר שרק יכלו למצוא. והם התחילו לספור. אחת, שתיים, שלוש, ארבע.. עם קריאה חזקה אווההה, אווההה! והשמיים התרוממו!

ומאותו היום השמיים הם במקום שלהם.

העצים יכולים לגדול, הציפורים יכולות לעוף ולקפוץ מענף לענף. יש מקום לעננים שבאים והולכים. והאנשים יכולים ללכת זקופים ולהביט לשמיים.

אבל המופלא ביותר היה כאשר השמש כבר שקעה ונעשה חשוך. המוטות של הילדים נקבו את השמיים והאור חדר פנימה. ובכל חור היה כוכב.

בפעם הבאה, כשתביטו לשמיים דעו כי הודות לילדים אתם יכולים לראות את המראה הנהדר. תזכרו בסיפור הזה ותדעו שהוא אמת.